

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: a) Ing. P. K., , b) Ing. D. K., , c) A. M., všichni zastoupeni Mgr. Michalem Janíkem, advokátem se sídlem Dlouhá 141, Příbram II., proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2007, č. j. 9 Ca 211/2005 - 75,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2007, č. j. 9 Ca 211/2005 - 75, **se zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 9. 5. 2005, č. j. ÚSŘ/1247/05/Škv. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Dobříš, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 1. 2005, č. j. Výst. 4731 I/2003-Br, a potvrdil toto jeho rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobců na obnovu řízení o umístění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů a jejich napojení na inženýrské sítě na blíže specifikovaných parcelách v k. ú. Dobříš.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení, jež měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé; dále pak nesprávné posouzení právní otázky městským soudem, a sice otázky naplnění podmínek pro povolení obnovy územního řízení.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že v ustanovení § 62 odst. 1 písm. c) tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) jsou uvedeny taxativně stanovené podmínky pro povolení obnovy řízení a tyto musí být splněny všechny současně; musí být tedy prokázáno, že nesprávným úředním postupem správního orgánu byla účastníkovi řízení odňata možnost se řízení účastnit a současně, že jeho absence při řízení mohla mít podstatný vliv na rozhodnutí, nemohla-li být náprava zjednána v odvolacím řízení. Stěžovatel zopakoval, že se ve svém rozhodnutí přiklonil k názoru správního orgánu I. stupně, že právo účasti v předmětném územním řízení o umístění souboru staveb svědčilo pouze vlastníkům sousedních nemovitostí, jimiž žalobci nebyli a nejsou. Ani další podmínka obnovy řízení nebyla dle jeho názoru splněna, když neúčast žalobců v daném řízení neměla podstatný vliv na rozhodnutí, které by bylo stejně vydáno. Stěžovatel dodal, že v případě sedmi řadových rodinných domků a bytového domu byly prostorové regulativy prokazatelně dodrženy. Sporným je pouze prosklený prvek umístěný nad druhým nadzemním podlažím rohového bytového domu, jenž ovšem zaujímá pouze jednu desetinu procenta zastavěné plochy a rozhodně není podstatným prvkem celého souboru umísťovaných staveb. Ke stavebnímu řízení byla zpracována také studie osvětlení, jež prokazatelně vyloučila možné zastínění nejbližšího a nejvíce ohroženého rodinného domku, takže je vyloučeno zastínění vzdálenějších nemovitostí žalobců. Stěžovatel proto tvrdí, že ze všech těchto důvodů by účast žalobců na řízení nemohla podstatně ovlivnit výsledek územního řízení a žalobci by tudíž, i kdyby s nimi bylo jednáno jako s účastníky řízení, nemohli zabránit umístění uvedeného souboru staveb. Stěžovatel tuto svou stížnostní námitku uzavírá konstatováním, že městský soud se vůbec nezabýval hodnocením, zda by účast žalobců v územním řízení mohla mít podstatný vliv na vydání územního rozhodnutí, a proto považuje jeho rozsudek za nepřezkoumatelný.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti opakuje svůj názor, že žalobci a) a b) navíc podali návrh na obnovu řízení opožděně, neboť věděli již dne 26. 6. 2004, kdy adresovali stavebnímu úřadu svou žádost o mimoodvolací řízení a zastavení stavby a stavebních prací, že daná územní rozhodnutí a stavební povolení byla vydána. Jimi podaný návrh na obnovu řízení dne 5. 11. 2004 je tedy třeba považovat za opožděný, vznesený po uplynutí subjektivní tříměsíční lhůty; žaloba proto měla být ve vztahu k žalobcům a) a b) zamítnuta.

V neposlední řadě pak stěžovatel namítá, že rozsudek městského soudu vrací celou situaci do stavu, který již byl překonán. Podle ustanovení § 81 odst. 1 s. ř. s. rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [poznámka soudu: toto ustanovení je systematicky zařazeno do hlavy II., dílu 2. s. ř. s., pojednávajícímu o ochraně proti nečinnosti správního orgánu]. Městský soud tedy rozhodoval za stavu, kdy již bylo rozsudkem téhož soudu ze dne 16. 3. 2007, č. j. 7 Ca 232/2005 - 49, zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 6. 9. 2005, č. j. ÚSR/3323/05/Bí (tímto rozhodnutím

stěžovatel zamítl jako nepřipustné odvolání manželů M. proti stejnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 8. 2003 o umístění výše uvedeného souboru staveb). Věc byla stěžovateli vrácena k dalšímu řízení se závazným názorem, že manželé M. měli být účastníky územního řízení. V důsledku tohoto rozsudku městského soudu lze mít pochybnosti, zda je předmětné územní rozhodnutí stavebního úřadu pravomocné a jestli je tedy dán důvod obnovy řízení; stěžovatel totiž bude prvoinstanční správní rozhodnutí znovu přezkoumávat v odvolacím řízení (pokud nebude vyhověno jeho kasační stížnosti) a ve věci umístění shora definovaných staveb znovu rozhodne, neboť ho k tomu městský soud zavázal svým rozhodnutím v téže věci, třebaže z podnětu jiného žalobce. Stěžovatel se domnívá, že z popsanych důvodů není dán důvod pro obnovu řízení a poukazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2003, č. j. 7 A 50/2002 - 36.

Stěžovatel v závěru své stížnosti dodává, že kromě výše uvedeného již navíc uplynula objektivní zákonná lhůta, ve které může být cestou obnovy řízení územní řízení přezkoumáno, neboť na územním rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 8. 2003 byla vyznačena doložka nabytí právní moci ke dni 17. 9. 2003, tzn. že od tohoto data uplynula doba delší tří let. Stěžovatel proto nemůže pro tuto zákonnou překážku splnit povinnost uloženou mu městským soudem, aby věc v dalším řízení znovu projednal a rozhodl; zmeškání této objektivní tříleté lhůty nelze podle ustanovení § 63 odst. 3 správního řádu prominout.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a návrh žalobců odmítl.

II.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že není pravdou, že by jejich neúčast v územním řízení o umístění dvou bytových domů a sedmi řadových domů neměla podstatný vliv na předmětné rozhodnutí stavebního úřadu. Toto své tvrzení opírají o znalecký posudek, který v rámci návrhu na obnovu řízení předložili a jenž zejména rozporuje dodržení tzv. prostorového regulativu staveb. Není proto vůbec jisté, zda by byla účast žalobců v územním řízení bez významu; žalobci jsou naopak přesvědčeni, že správní orgán I. stupně by se musel na základě jejich námitek zabývat dodržením těchto regulativů plánovaných staveb. Za nedůvodné také považují tvrzení o opožděnosti jejich návrhu na obnovu řízení, neboť v době podání žádosti mimo odvolací řízení [v případě žalobců a) a b), a sice dne 26. 6. 2004] věděli žalobci o probíhající územním řízení pouze v obecné rovině, předmětné územní rozhodnutí dostali k dispozici až dne 16. 8. 2004, tzn. teprve tehdy se mohli seznámit s jeho konkrétním obsahem. K námitce stěžovatele, že rozsudek městského soudu vrací věc do stavu, který byl překonán, žalobci dodávají, že také zmíněný rozsudek městského soudu č. j. 7 Ca 232/2005 - 49 byl napaden kasační stížností, a proto nelze předem vyloučit jeho zrušení ze strany Nejvyššího správního soudu.

Žalobci proto navrhují, aby zdejší soud kasační stížnost zamítl a přiznal jim náhradu nákladů řízení.

III.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Dne 25. 8. 2003 vydal stavební úřad Městského úřadu Dobříš územní rozhodnutí č. j. Výst. 4731/2003/Br, jímž mimo jiné rozhodl o umístění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů. Dle popisu stavby v tomto rozhodnutí jde o nepodsklepené bytové domy o třech nadzemních podlažích, každý se šesti bytovými jednotkami; rohový dům navíc s podkrovím, kde má být ateliér. Ze sedmi rovněž nepodsklepených řadových rodinných domů (každý o jedné bytové jednotce) mají být čtyři dvoupodlažní a tři třípodlažní.

Proti tomuto územnímu rozhodnutí podali žalobci dne 5. 11. 2004 návrh na obnovu řízení z důvodů vyplývajících z ustanovení § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu s tím, že nebyli v rozporu s ustanovením § 34 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) účastníky územního řízení, ač jimi být měli. K tomu upozornili na nález pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publ. pod č. 96/2000 Sb., kterým bylo zrušeno ust. § 139 písm. c) stavebního zákona, a proto ke dni vydání předmětného územního rozhodnutí měl být účastníkem stavebního řízení každý subjekt, jehož práva by mohla být zamýšlenou stavbou dotčena, omezena či zrušena, tedy i majitelé takových nemovitostí, které nemají přímo společnou hranici, ale nacházejí se v bezprostřední blízkosti staveb, o jejichž umístění se jedná. Žalobci poukazovali mj. na to, že umístění stavby odporuje schválenému územnímu plánu sídelního útvaru Dobříš a že stavba svojí výškou, předpokládanou kapacitou osob i sporným řešením podkroví zasahuje do oprávněných zájmů žalobců, kterým bylo upřeno právo účastnit se řízení (č. l. 8 správního spisu).

Shora citovaným rozhodnutím stavebního úřadu byl návrh žalobců na obnovu územního řízení zamítnut s odkazem na ustanovení § 4 a § 8 odst. 1, 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecně technických požadavcích na výstavbu v tehdy platném znění mj. s tím, že umísťovaná stavba splňuje podmínky pro minimální odstupovou vzdálenost, při níž je splněn požadavek zachování pohody bydlení, a dále, že navrhovanými stavbami nedojde k omezení užívání stávajících staveb a že osoby mající vlastnická či jiná práva k pozemkům a stavbám, které se nacházejí za místní komunikací, nejsou předmětnou stavbou přímo dotčeny na svých právech a tudíž nemají postavení účastníka územního řízení podle ust. § 34 stavebního zákona.

Proti tomuto rozhodnutí se dne 18. 1. 2005 žalobci odvolali ke Krajskému úřadu Středočeského kraje. V odvolání zopakovali své argumenty nastíněné již v původním návrhu na obnovu řízení, tedy že se jejich nemovitosti nacházejí v bezprostřední blízkosti předmětné stavby, byť s ní nemají společnou hranici, ale leží přímo za účelovou komunikací, u níž stavba vyrůstá; nepřiznáním statutu účastníka řízení, v rozporu s výše citovaným nálezem Ústavního soudu, jim stavební úřad znemožnil uplatňovat jakékoliv námítky již ve stavebním řízení a také je vyloučil z práva obrátit se na nezávislý soud. Opětovně poukázali rovněž na to, že stavba má parametry odporující schválenému územnímu plánu – porušuje prostorový regulativ, což žalobci doložili znaleckým posudkem ze dne 4. 11. 2004. Stěžovateli navrhli, aby sporné rozhodnutí stavebního úřadu přezkoumal a následně rozhodl o povolení obnovy řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 5. 2005 stěžovatel zamítl odvolání žalobců podle § 59 odst. 2 správního řádu a rozhodnutí stavebního úřadu, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení (na základě kterého byla povolena stavba shora popsaného souboru staveb včetně jejich napojení na inženýrské sítě v k. ú. Dobříš), potvrdil. Stavebnímu úřadu nicméně stěžovatel vytkl, že se nedostatečně zabýval otázkou, zda byl návrh na obnovu řízení podán včas; podle stěžovatele totiž nebyla zákonná lhůta pro podání návrhu dodržena (žalobci se dozvěděli o důvodech případné obnovy dříve vzhledem k tomu, že již v rámci žádosti o mimoodvolací řízení namítali svou neúčast v řízení) a stavební úřad měl již z tohoto důvodu návrh zamítnout. Co se týče okruhu účastníků řízení, vyjádřil stěžovatel souhlas s názorem stavebního úřadu, že základním předpokladem – i po vydání shora několikrát zmiňovaného nálezu Ústavního soudu – pro účast v řízení je přímé dotčení vlastnických či jiných práv; není-li tato podmínka splněna, nestává se účastníkem řízení automaticky ani vlastník mezujícího pozemku, jedná se o záležitost volného správního uvážení. Stavební úřad své úvahy řádně odůvodnil, a proto stěžovatel neshledal v postupu správního orgánu I. stupně při stanovení okruhu účastníků řízení o umístění stavby žádné pochybení.

Žalobci napadli toto rozhodnutí stěžovatele dne 13. 7. 2005 žalobou k Městskému soudu v Praze, v níž namítali především dodržení lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení [kopii příslušného stavebního povolení a územního rozhodnutí obdrželi až dne 16. 8. 2004, žalobkyně c) navíc vůbec žádost o mimo odvolací řízení nepodávala]; dále namítli své neoprávněné opomenutí jako účastníků územního řízení, neboť jejich nemovitosti se nacházejí [kromě tzv. mezující žalobkyně c)] v bezprostřední blízkosti umísťované stavby; v neposlední řadě uvedli žalobci jako další důvod pro obnovu řízení znalecký posudek č. 1033-40/04, a sice jako důkazní prostředek dokládající nepřiměřenou výšku a rozsah prováděné stavby v rozporu s původní projektovou dokumentací.

Městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť přisvědčil dvěma ze tří žalobních námitek. Především vyhodnotil, že žalobci podali návrh na obnovu řízení včas. Názor stěžovatele, že žalobci a) a b) podali dne 26. 6. 2004 žádost o přezkum mimo odvolací řízení podle ustanovení § 65 správního řádu a tedy že již tehdy věděli o probíhajícím správním řízení, městský soud odmítl s tím, že tuto žádost podali jednak pouze žalobci a) a b), a navíc se mohli s obsahem předmětného územního rozhodnutí o umístění stavby seznámit až dne 16. 8. 2004, kdy jim byla předána kopie tohoto rozhodnutí. Městský soud považoval za důvodnou i druhou žalobní námitku, neboť bylo na stavebním úřadu a posléze stěžovateli, aby v řízení o návrhu na obnovu řízení postupovali v souladu se závěry výše citovaného nálezu Ústavního soudu a se žalobci proto jednali jako s účastníky územního řízení. Městský soud také upozornil na jiné své rozhodnutí ze dne 16. 3. 2007, sp. zn. 7 Ca 232/2005, ve kterém ze stejných důvodů zrušil rozhodnutí stěžovatele (jímž byla jako nepřipustná zamítnuta odvolání proti předmětnému - stejnému - územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení). Třetí námitce městský soud nepřisvědčil, protože navrhovaný znalecký posudek není novou skutečností nebo důkazem, který by mohl mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohl být v řízení bez zavinění účastníka řízení uplatněn - v době územního řízení totiž neexistoval. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil zčásti pro nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zčásti pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s. ř. s.

IV.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zdejší soud se nejprve zabýval v pořadí třetí stížnostní námitkou, neboť je z povahy věci zjevné, že otázka pravomocnosti správního rozhodnutí I. stupně je pro posouzení důvodnosti návrhu na obnovu územního řízení prvořadá.

Obnova řízení na návrh účastníka, upravená v době rozhodování stěžovatele ustanoveními § 62 až § 64 tehdy platného správního řádu, je mimořádným opravným prostředkem, který lze uplatnit pouze vůči pravomocnému správnímu rozhodnutí, a to za podmínek taxativně vyjmenovaných zákonem. Jedná se proto o průlom do zásady nemožnosti přezkumu z důvodu překážky věci rozhodnuté (res administrata). A contrario – obnovit nelze správní řízení, jež není zakončeno pravomocným správním rozhodnutím, tedy rozhodnutím, které bylo oznámeno všem účastníkům řízení a těm marně uplynula lhůta pro odvolání, nebo bylo o jejich odvolání rozhodnuto a toto rozhodnutí jim oznámeno. Pokud by tedy i jen jednomu z nich nebylo rozhodnutí oznámeno anebo nebylo o jeho odvolání rozhodnuto, není věc zakončena pravomocným rozhodnutím a řízení nelze obnovit.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti mj. namítá, že rozsudek městského soudu vrací celou situaci do stavu, který již byl překonán rozhodnutím téhož soudu ze dne 16. 3. 2007, č. j. 7 Ca 232/2005 - 49; tímto rozsudkem bylo zrušeno jiné rozhodnutí stěžovatele ze dne 6. 9. 2005, č. j. ÚSŘ/3323/05/Bí, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení se závazným názorem, že manželé M. měli být účastníky územního řízení vedeného stavebním úřadem Městského úřadu Dobříš a zakončeného právě rozhodnutím ze dne 25. 8. 2003, č. j. Výst. 4731/2003-Br, o umístění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových rodinných domů v k. ú. Dobříš. Tento rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 46/2007 a rozhodnutou dne 6. 2. 2008 tak, že ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl. Zdejší soud přisvědčil názoru městského soudu, že *„jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu dovolávaného žalobci i soudem, posouzení okruhu účastníků územního (stavebního) řízení je jedním z primárních kroků, které je správní orgán povinen v příslušném řízení učinit. Z požadavku na přezkoumatelnost takového rozhodnutí (posouzení, zda správní orgán meze svého uvážení nepřekročil, či je nezneužil) pak vyplývá rovněž nutnost uvést úvahu, jíž se při svém rozhodování řídil, v odůvodnění rozhodnutí ve věci samé. V daném případě – v rozhodnutí o umístění stavby (kopie stavebních povolení nebyly soudu v projednávané věci předloženy) – se stavební úřad otázkou okruhu účastníků řízení nezabýval; v předkládacích zprávách zaslaných stavebním úřadem žalovanému spolu s podanými odvoláními pak nezahrnutí žalobců do řízení odůvodnil tím, že právní postavení účastníků řízení „přísluší pouze vlastníkům staveb, kteří mohou být stavbou dotčeni a mají společnou hranici se stavebními pozemky, a to vzhledem k odstupovým vzdálenostem stávající a nové zástavby“. Žalovaný pak svá zamítavá rozhodnutí neodůvodnil vůbec (v případě odvolání proti územnímu rozhodnutí a proti rozhodnutí o povolení stavby domů), resp. vyjádřil přesvědčení, že se jedná o stavby, kterými „nemohou být přímo dotčena práva a oprávněné zájmy vlastníků pozemku, nacházející se až za stavbou chodníku a stávající komunikací“ (ve vztahu k odvolání proti rozhodnutí o povolení stavby zpevněných ploch).*

Námítka stěžovatele, že z nálezu Ústavního soudu nelze automaticky dovozovat účastenství i nemezujících sousedů pozemku určeného pro povolovanou zástavbu, že rozhodující je přímé dotčení vlastnických či jiných práv, resp. že jde o volné správní uvážení, není přípdná. Předně, stěžovatel ani stavební úřad žádnou úvahu v tomto směru neprovedli, neboť jejich „odůvodnění“ spočívá v pouhém tvrzení, že práva a oprávněné zájmy žalobců nemohou být stavbou dotčeny. Nejvyšší správní soud zde nepovažuje za nutné blíže rozebírat pojmy správní uvážení či odůvodnění rozhodnutí, pro stručnost se omezuje pouze na upozornění, že oba tyto právní pojmy předpokládají (logickou) argumentaci podporující učiněné rozhodnutí. Pokud tedy správní orgány při svém rozhodování učinily úvahu o možném okruhu účastníků povolovacích řízení, jak tvrdí žalovaný v kasační stížnosti, opomněly se o tuto úvahu ve svých rozhodnutích podělit, čímž je učinily v uvedeném ohledu nepřezkoumatelnými. Dále je třeba upozornit, že stěžovatelem dovolávaná ustanovení stavebního zákona vymezující okruh účastníků územního (stavebního) řízení hovoří o vlastnících pozemků, jejichž práva „mohou být rozhodnutím dotčena“. Samotná možnost dotčení na právech je tedy dostačujícím důvodem pro přibrání vlastníků sousedních nemovitostí k účasti na řízení. Teprve v jeho průběhu pak úřad rozhodne o jejich případných námitkách a posoudí, zda umísťovaná (povolovaná) stavba skutečně do jejich práv zasáhne či nikoliv a v jakém rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, publ. pod č. 850/2006 Sb. NSS).“

Nejvyšší správní soud tedy kasační stížnost Krajského úřadu Středočeského kraje (stěžovatele) zamítl a potvrdil tak rozhodnutí městského soudu; ten svým rozsudkem ze dne 16. 3. 2007 zrušil všechna tři správní rozhodnutí stěžovatele, kterými byla jako nepřípustná zamítnuta odvolání manželů M. proti rozhodnutí stavebního úřadu Městského úřadu Dobříš ze dne 25. 8. 2003, 6. 10. 2003 a 10. 5. 2005, jimiž bylo rozhodnuto o umístění výše popsaného souboru staveb v k. ú. Dobříš, byla povolena stavba těchto domů a povolena stavba zpevněných ploch v ulici Západní v Dobříši, včetně územního rozhodnutí - protože s manželi M. nebylo jednáno jako s účastníky stavebního a územního řízení, ačkoliv tak být mělo. Správní řízení proto bude u stěžovatele a posléze i u stavebního úřadu pokračovat a oba správní orgány budou povinny znovu ve věci umístění sporných staveb v rámci odvolacího řízení rozhodnout; územní řízení tedy není pravomocně skončeno.

Městský soud tedy rozhodoval v nyní projednávané věci za stavu, kdy již při svém dřívějším rozhodování zjistil vážná pochybení dotčených správních orgánů obou stupňů při posuzování okruhu účastníků stejného stavebního i územního řízení, a proto z důvodu nezákonnosti jejich postupu v projednávané věci všechna rozhodnutí odvolacího správního orgánu (stěžovatele) zrušil a zavázal jej (potažmo i správní orgán I. stupně) opětovně přezkoumat otázku účastenství v původním územním řízení o umístění předmětných staveb [platí, že zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (ust. § 78 odst. 3) a právním názorem, který vyslovil soud ve svém zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5)].

Městský soud sice v závěru svého nyní posuzovaného rozsudku konstatoval „že je mu z úřední činnosti známo z rozhodnutí zdejšího soudu ve věci 7 Ca 232/2005 ze dne 16. 3. 2007, kterým ze stejných důvodů (nedostatečně odůvodněné opomenutí některých účastníků územního řízení, jejichž nemovitosti se nacházejí v bezprostřední blízkosti

umísťované stavby) zrušil rozhodnutí žalovaného, jímž byla jako nepřipustná zamítnuta odvolání proti předmětnému územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení“, tuto skutečnost nicméně při svém rozhodování dále vůbec nevzal v úvahu. Zdejší soud tedy přisvědčil názoru stěžovatele, že ze shora popsaného důvodu není dán důvod pro obnovu řízení.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se vzhledem k důvodnosti výše posuzované stížní námitky, pro kterou je třeba rozhodnutí Městského soudu zrušit, již nezabýval námitkami ostatními. Městský soud v Praze totiž pochybil, pokud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil, když je ze shora popsaného skutkového a právního příběhu patrné, že návrh na obnovu řízení nemůže být shledán důvodným, jelikož v důsledku citovaného kasačního rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2007 byl podán proti rozhodnutí, které nebylo pravomocné a nebyla tak splněna jedna ze základních podmínek tohoto řízení.

Lze tak uzavřít, že kasační stížnost je důvodná a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil. Městský soud v Praze je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. dubna 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu